Petak, 18.03.2016.g.

Nastojim posvjedočiti o svim načinima kako zli i njegovi zli duhovi nastoje

odvući naše duše na put propasti.

Jedan od tih načina je i JOGA. Mnogo je bilo borbe da se joga prikaže

samo kao način vježbanja i opuštanja.

Međutim, to je samo privid. Na kraju čovjek postaje rob i usvaja DA JE

ON SAM BOG.

Evo jednog prekrasnog svjedočanstva o tome što su posljedice joge

učinile jednoj djevojci koja se s njom bavila.

Svjedočanstvo sam pronašao na portalu DNEVNO.hr.

"KRIK DJEVOJKE: ‘UPOMOĆ! JOGA me dovela do predvorja

PAKLA!’

'Nešto mi je oduzimalo snagu, život!'

Milijuni ljudi na zapadu, među kojima je i nebrojeno puno zavedenih

kršćana, vježbaju Jogu a da zapravo nemaju pojma da je riječ o iznimno

duhovnoj (nikako ne i neutralnoj) hinduističkoj molitvi. Zavedeni ljudi

imaju razna opravdanja, kako bi vježbali Jogu a istina je zapravo da svaka

vježba (poza) u ovoj drevnoj disciplini označava ‘klanjanje’ jednom od

tisuća bogova. Svjedočanstvo koje vam donosimo ispisano je u knjizi:

Magija – cijela istina koju izdaje Pokret krunice, a opisuje stanje

djevojke koju je Joga dovela do predvorja pakla. Kad bi to znali, mnogi

kršćani odustali bi od ove ‘hinduističke’ prakse, ali ne znaju, jer se o tome

šuti, zbog toga proširite dalje ovo svjedočanstvo.

Djevojka po imenu Krysia svjedoči:

‘Kada sam imala devetnaest godina, vrlo me zanimala joga. Svoje upoznavanje s njom sam počela od vježbi koje su trebale usavršiti moje tijelo, a kasnije sam vježbala također i svoju psihu. Naime to je zahtijevalo puno angažiranje u jogu. Kupovala sam knjige, časopise, čitala sam kako korak po korak doći do “velike sreće” – odnosno do povezanosti sa svemirom. Intenzivno sam vježbala svaki dan, po više sati. Nakon tri

godine znala sam prikupiti energiju u svaku čakru bez većeg truda. Sada

bi je trebalo sabrati na jedno centralno mjesto i otvoriti se svemiru.

Obećavano mi je da je to vrh puta joge. Bila sam spremna. Došla je večer

kada sam bila sama i nitko mi nije smetao. Željela sam osjetiti tu sreću.

Brzo sam uspjela sakupiti cijelu energiju; moje tijelo je bilo jako teško,

bez osjeta, kao strano. Osjećala sam kako iz njega izlazim, kako se

osjećam lagano, dobro… Moj je cilj bio bliže se povezati s nekom

nedefiniranom energijom, koja mi je trebala dati obećanu sreću…

Ponekad sam osjetila da me nešto počinje upijati – nešto strašno, crno!

Nisam se mogla osloboditi, a tako jako sam to željela! Ne znam opisati

svoj strah, užas očaja – htjela sam se vratiti u svoje tijelo, a “to” me

upijalo sve jače i jače.

Pomislila sam da je to vjerojatno pakao i moja misao je otišla do dobroga

Boga. U tom istom trenutku sam se vratila u normalno stanje. Do jutra

sam ležala paralizirana, oblivena hladnim znojem, bojala sam se vlastitog

daha. Imala sam osjećaj da sam na trenutak bila u paklu ili nečemu što na

nj podsjeća – usprkos uvjeravanju svakojakih priručnika da me je trebala

snaći obećana sreća. Kada sam vježbala jogu, moj život je tekao bez

poteškoća. Imala sam čak određene sposobnosti, npr. znala sam što će se

dogoditi kada završi sadašnja životna situacija mojih poznanika, kako će

proći nečiji ispit… To me je zabavljalo, ali mi je i davalo osjećaj nadmoći

nad drugima, jer sam ja znala mnogo stvari predvidjeti, a oni nisu. Tada

nisam razmišljala otkud to imam; bilo mi je s time jednostavno ugodno i

to mi je bilo dovoljno. Sve se izmijenilo nakon te zapamćene noći. Upravo

tada sam definitivno odlučila prekinuti s jogom i ne imati s time ništa

zajedničko. Najgore je bilo to što nisam mogla o tome ni s kim

razgovarati – bojala sam se sumnje o psihičkoj bolesti ili luckastosti, jer

su svi znali što su mi obećavali priručnici joge. Nikada se više nisam

vratila toj praksi, ali u mom životu su se počele, od tog vremena,

događati čudne stvari. Osjećala sam kao da me je nešto što mi je do tada

dobro služilo, počelo uništavati. Bila sam odgojena u katoličkoj vjeri,

svakodnevno sam se molila, svaku nedjelju sam prisustvovala sv. Misi;

premda sam to radila više iz navike i tradicije nego potrebe srca. Sada je

svaki odlazak u crkvu bio za mene tortura. Već putem na Misu osjećala

sam slabost, imala sam osjećaj da mi nešto oduzima snagu. Vrtjelo mi se

u glavi, slabost u nogama, naglo su mi se javljale mučnine, nisu me htjele

napustiti, a bila sam fizički zdrava. U crkvi sam uvijek stajala kraj izlaznih

vrata, jer nisam bila u stanju ući dublje. Više puta su mi pružali stolac,

vidjevši kako sam jako blijeda. A ja nisam razumjela što se sa mnom

događa. Počela sam kasniti na sv. Mise, da bih si skratila muke, kojima

sam bila podvrgnuta. Postajala sam nervozna, noći su za mene bivale

jeza; imala sam osjećaj da mi nešto oduzima snagu i život. Sve je to

trajalo više od tri godine, bila sam već na kraju snaga i počela sam

obolijevati. I dalje me je bilo strah bilo kome reći, a jako mi je bila

potrebna pomoć, tim više što su me opsjedale sve češće misli koje su me

navodile na jedini – činilo bi se – način oslobođenja od te jeze: smrt.

Već kao dijete, gajila sam posebno topao osjećaj prema Majci Božjoj;

donosila sam joj cvijeće na oltar, razgovarala sam s Njom. Prije mnogo

godina, obećala sam bliskoj mi osobi da ću svaki dan izmoliti barem dio

krunice. Održala sam riječ, iako je to završavalo na jednom Zdravo

Marijo. I upravo za vrijeme tog Zdravo Marijo, tijekom ove tri godine,

dolazila mi je u glavu stalno ta ista misao koja me mučila do boli: “Počni

primati sv. Pričest – ona će ti dati snage”. Nisam u to potpuno vjerovala,

jer kako to da mi takva mala oblatna može pomoći, pa već sam je primala

i ništa posebno se nije događalo. Ipak me ta misao stalno proganjala. I

konačno je došao kraj – moje vlastite snage su se potrošile i sve se

počelo rušiti: sam pogled na crkvu budio je u meni jezu i strah, a misao

na Majku Božju dovodila je odmah u moju glavu huljenje što je bilo

čudno, jer sam Je na svoj način štovala. Povratila mi se misao da primim

sv. Pričest. Rekla sam tada “Dobro Gospodine Bože, neka Ti bude.

Obećavam da ću kroz cijelu godinu pristupati sv. Pričesti; ali Ti mi pomozi

jer nestajem!” To je bilo postavljanje ultimatuma Bogu. Održala sam riječ,

iako samo Bog zna koliko me je to koštalo… Svaki put do oltara bio je za

mene muka; mnogo puta sam osjećala slabost, ali sam ipak išla. Nakon

nekog vremena primijetila sam da je ta zla snaga prestala pobjeđivati,

prestala prevladavati. Osjećala sam sa strane kako u meni nastaje nešto

novo, nešto veće – nešto što mi vraća snagu. Ništa od toga nisam previše

razumjela, ali instinktivno sam osjećala, da je to moj jedini spas. Prošla je

godina dana. Išla sam na sv. Misu i veselila sam se što sam svoje odradila

i što neću, tj. ne moram više prisustvovati sv. Pričesti i uz to doživljavati

torture po tko zna po koji put. Ljudi su išli na Pričest, a ja sam sjedila u

klupi; svećenik je završio dijeljenje Pričesti, a ja sam osjetila nešto čudno

u srcu – nešto, što je došlo k meni kao izvana. Srce mi je stisnula žalost

koju se ne može opisati – takva s kakvom se opraštamo od ljubljene

osobe na kolodvoru. Suze su potekle, žalost je stiskala srce i tada sam

shvatila: osjetila sam čežnju za Isusom, shvatila sam da sv. Pričest nije

samo komadić bijele oblatne, da ja primam živoga Boga. Moja žalost je

proizlazila iz činjenice dobrovoljnog odustajanja od primanja Njega u

svoje srce. Otvorile su mi se oči, tek tada sam shvatila mnogo stvari.

Danas nastojim biti blizu Boga, često prisustvujem sv. Misi, Gospodin

često posjećuje moje srce i ulijeva u nj svoju ljubav. Iako ne štedi također

križeve i trpljenja, ipak me nikada ne ostavlja samu s time. Moja borba sa

Zlim mi je oduzela još mnogo godina i dalje traje, ali Bog me štiti.

Obuzima me samo panični strah, kad vidim koliko se mnogo ljudi bavi

gatanjem, tarotom i magijom. Znam što to znači i kakve su posljedice

toga. Isto tako, zbog toga sam odlučila napisati ovo svjedočanstvo kako

bih sve upozorila na djelovanja te vrste. Majko Božja, zahvaljujem Ti za

Tvoju brigu, za to što me nisi ostavila, iako je moja obećana krunica bila

tako kratka. Bez obzira na moje jadno Zdravo Marijo, Ti mene, Majčice,

nisi napustila.

’ KRYSIA"

LJUBLJENI MOJ GOSPODINE, OJAČAJ

NAS SVOJIM SVETIM DUHOM DA

MOŽEMO PREPOZNATI DJELOVANJE

ZLOGA!

O DOĐI STVORČE, DUŠE SVET!

SVET I PRESVET MOJE TROJEDINI,

LJUBLJENI BOŽE; OČE, SINE I DUŠE

SVETI U SVE VIJEKE VJEKOVA!